

Новий розділ

Джейн Мак-Брайд

Грунтується на справжніх подіях

“Усі ці благословення викликають в мені таку глибоку вдячність” (Children’s Songbook, 11).

Коли мама увійшла до кімнати, Сара розпакувала коробку.

“А можна пофарбувати стіни жовтим кольором?”— запитала вона маму.

Вони щойно переїхали в новий будинок. Сара могла вибрати покривало і штори для своєї нової кімнати!

“Думаю, так,— сказала мама.— Жовтий— веселий колір”.

Сара поклала кілька книжок на маленьку полицку біля ліжка. Мама останнім часом не завжди почувалася радісною відтоді, як тато загинув внаслідок нещасного випадку. Сара обережно поставила улюблене фото тата біля

книжок, де вона могла бачити його кожного ранку, як тільки прокинеться.

Вона почула схлипування й побачила сльози у мамі на очах.

“Я люблю тебе, мамо,— сказала Сара, обіймаючи маму за талію і міцно до неї притискуючись.—

Я люблю тебе ще більше”.

У суботу, яка передувала початку занять у школі, мама разом з Сарою одягнулися в старий одяг, пересунули меблі на середину Сариної кімнати і обережно занурили валики для фарбування в контейнери з жовтою фарбою. Через якийсь час стіни були пофарбовані в жовтий колір—так само, як їхні обличчя й одяг!

“Ти виглядаєш так, ніби по тобі розлилося сонячне світло”,— сказала мама, сміючись.

Сара хихикнула. “А ти виглядаєш так, ніби поруч з тобою вибухнув банан!”

Вони все ще сміялися, коли прибирали кімнату. Однак усмішка Сарі розтанула, як тільки вона подумала, що завтра треба йти в Початкове товариство, а наступного дня до школи.

“Я хвилююся, коли думаю про церкву й нову школу,— сказала вона мамі, коли вони мили пензлі в раковині.— Я не знатиму нікого з учителів, дітей і взагалі нікого”.

Мама вимкнула воду і обняла Сару.

“Ти знайдеш друзів. У тебе добре серце, інші люди потягнуться до тебе. Просто будь собою, і друзі з’являться”.

Сарі стало трохи легше, втім вона все ще хвилювалася.

“Я б хотіла, аби тато був тут, щоб дати мені благословення,— сказала вона.— Як він завжди це робив перед початком навчального року”.

Якусь мить мама мовчала. “А якщо це зробить дядько Вітт?— сказала вона.— Я впевнена, що він з радістю дасть тобі благословення”.

Сара кивнула. Може благословення допоможе.

Того вечора Сарин дядько поклав руки їй на голову і дав благословення.

“Я благословляю тебе знанням того, що Спаситель знає твої потреби на початку цього нового розділу

твого життя,— сказав він.— Він не залишить тебе на самоті”.

Сара звернула особливу увагу на слова *новий розділ*. Вона любила читати, і їй завжди подобалося починати новий розділ у книзі.

Наступного ранку Сара з мамою пішли до церкви. Після причасних зборів мама допомогла Сарі знайти кімнату Початкового товариства. Одна дівчинка, яка там уже була, усміхнулася до Сарі і привіталася.

“Якщо хочеш, можеш сідати тут”,— сказала вона, показавши на вільний стілець поруч з нею.

“Дякую,— сказала Сара.— Мене звуть Сара. Я тут новенька”.

“Мене звуть Мелоді. Я також новенька! Я тут лише другий тиждень”.

Невдовзі Мелоді і Сара розмовляли з іншими дітьми Початкового товариства. Їхня вчителька була дуже привітною.

“Сподіваюся, що і в школі все буде так само добре!”— подумала Сара, коли того вечора лягала спати.

Наступного дня Сара їхала на автобусі до своєї нової школи. Вона дуже зраділа, побачивши кількох дітей з Початкового товариства у своєму третьому класі.

“Дякую, Небесний Батьку,— мовчки молилася Сара, коли снідала зі своїми новими друзями.— Може, зрештою, і цей розділ буде хорошим”.

Автор живе в штаті Колорадо, США.

ІЛЮСТРАЦІЇ ЕНДІ ЕЛКЕРТОН